

Studentens flammor /

Numers, Hedvig von,

59 C Br.

NUMERS, H.C.F. v. of Ammuntom Roman

90.
(32)
0

Studentens Grammor.

of Henry v. Numers

abo

1860.

Werner & Larsson

Werner & Larsson

Werner H.v.

Kungl. biblioteket

0 0000 000056089

Studentens Klammor.

Åbo,
J. W. Sillja, 1860.

Imprimatur: C. A. Sanmark.

"De
gon foga
mar en
manligt
mira tit
i förma
däpne
ning, va
stor je
ej äm
Nu
faren
funda
i reuar
men der
at det
Nåm
sent jem
sk mpet
me all

Aldrig de återkomma mer
Studentens glada dagar.
Fåfängt man efter dem jagar,
De återkomma aldrig mer.

BLANCHE.

"Det war en gång" — det här är alldeles icke någon saga, ehuru det begynner på samma sätt. — Det war en gång, icke en Prins som blef förtrollad, som det wanligtvis sker i sagan, utan en wanlig ung man i våra tider som blef — hvarföre dock gå berättelsen i förväg? Men efter jag nu en gång börjat att göra digressioner, så låt mig säga att den slags förtrollning, hvarom jag ännar tala, kan förhexa såväl furstar som deras undersåter och att emot dem har man ej ännu lyckats upptäcka någon beswärjelse-formel.

Nu är det så godt att börja ordentligt och låta läsaren göra bekantskap med min hjelte, som dock ingalunda war någon sådan, men man brukar ju säga så i romaner och berättelser och dershöre gör jag det, äfwen dershöre att jag tycker som Dansken om "sit Sprog" at det laader saa herøistt.

Nåväl! Det war en gång en ung och glad student som befann sig i hemmet under sommar-ferierne och uppträdde, i den lilla stad som sett honom födas, med all den glans som man kunde wänta af en tju-

guårig, wacker, glad ungdom, som helt nyss lagt sig till de silkeslenaste mörka mustascher, och som sedan twenne terminer burit Apollo-lyran i sin hufwudbonad, drömmande derunder stolta, warma ynglingadrömmar om både lyra och lager förwerkligade, th det går lätt att drömma —

"Då man är ung och är student

"Och har fullt upp för dagen."

Dock war Herman Stern icke alls någon swärmarre, utan en frisk och glad ung man, sin mors och sina systerars förtjusning och gerna sedd af hwarje tärna i den lilla glada trefliga staden.

Det hände ofta nog att Herman tidigt om morgonen slängde portören öfwer axeln och begaf sig ut på äng och fält till blomsterförd och war hemma till frukosttiden. Redan under skolåren hade han med förddeles öfwer studerat botaniken och warit wan att ströfwa kring i den wackra nejden, der han nu upplifwade de glada, låra barndomsminnena.

En morgon hade han anträdt sin wandring och utsträckt den temligen långt, då han öfverrastades af ett plötsligt öwäder. Swad war att göra, då man war klädd i lätta sommarkläder och regnet öste ner i strida strömmar? Han sökte skydd under träden på en liten kulle der han besann sig wid öwadrets början och hwarifrån han hade en temligen widsträckt utsigt öfwer trakten. I ett nu war den lugna, blå hafswiken alldeles mörk och dunkel och på landsvägen hade bildat sig ordentliga små insjöar. De lumiga trädfronorna började att icke längre kunna tjenstgöra som paraplyer, då han blef warse en blå röspelare som uppsteg ur en liten stogsdunge wid stranden.

— "Der kan jag få taf öfwer hufvudet och få torka mina kläder" tänkte Herman och skynbade, lätt hoppande öfwer rämnilarne, in på den lilla sandväg som ledde till boningen.

Han blef helt tillfredsställande öfverraskad, då han framför sig såg en liten wänlig rödmålad boning med en den alldratäckaste förstugugwist, omgifwen af blommande syrenhäckar och caprifolier, som med sin smidiga grönska sirat de hwita takstolparne. Icke war det någon wanlig bondstuga, det motsades af den städade pryblighet som, ehuru enkel den war, likwäl intog ögat behagligt.

Utän att göra buller öppnade Herman dörren och stod inne i en nätt förstuga, som doftade af det friskaaste enris, hwarmed golfwet war bestroddt.

Han stannade en stund, lyhörande till en wacker klångfull fruntimmersröst som helt enkelt men täckt sjöng den lilla wisan: "Litet gnabb ibland", ackompanjerad af en surrande spinnrock.

Herman fattade mod och öppnade helt frimodigt den halfslutna dörren bugande sig för den sjungande spinneriskan, som stånade rockhjulet och wid sin förlägna helsning på den obekanta unge herrn tappade alla wäffspolarne fring golfwet. Naturligtwis hjälpte den artige studenten henne att åter få dem i den lilla korgen, berättande derunder sitt misöde att ha träffat ut för owärdret, såde sitt namn och begärde gästfrihet till des han kunde återwända till staden.

Unglingen betraktade förstulet den unga flickan och fann sig icke ega det ringaste skäl att anklaga himlens wäder, ty en hppigare ros än den blomstrandungmö'n egde icke äng och skog. Hon war helt ung,

nytt fullwert, smärt och wef och med ett litet det al-
dra älfkligaste ansigte, der barnets glada ofskuld täfla-
de med den unga qwinnans blygsamma behag. Sela
hennes wäsende war så enkelt och dock så tjufande.
Det mörka wägiga håret kammadt i en enda fläta
uppsatt i nacken, den blå och hwita hemwäfsda kläd-
ningen, sydd utan alla grannlåter, endast sammanhål-
len fring medjan af ett swart läderbälte, och likwäl
hade Herman aldrig sett en nättare warelse.

— Jag skall gå och säga till min mor, sade den
unga flickan sedan hon uppsamlat alla nyftan och
spolar.

— Hon lär troligen ej neka mig taf öfwer huf-
wudet, sade Herman leende.

— Det gör hon wisst icke. Så war ej min me-
ning heller swarade flickan. Jag wille blott tillsäga
henne, att wi hade fremmande och att edra kläder måtte
bli torfede.

Herman följde med ögonen den smidiga lätta ge-
stalten och begagnade sig sedan af hennes frånwaro
för att mönstra rummet och deraf göra sina slutsat-
ser rörande dess egare.

Allting war så enkelt och tarfligt som möjligt, men
ordentligt och snyggt. Den hwitmurade spifeln war
fyllt med friska björklöf bland hvars grönska de här
och der instuckna blommorna lysie helt pryfligt. Wä-
blerna woro simpla trädstolar målade med hwit olje-
färg. Gardinerne hemwäfsda, men snöhwita. Det en-
da som wittnade om någon slags grannlåt war ett
färdeles wacker litet sybord af blank mahogny, på
hwilket stod en nätt arbetsborg, samt en god gitarr
som hängde på wäggen.

Herman hade ej haft lång stund att göra sina reflexioner. Den unga flickan trädde in, åtföljd af en temligen gammal och fet liten fru, äfwen klädd i hemwäfd rock af samma wäf som dottrens, men af modren hade ej den blomstrande flickan ärft sina fina drag och det tjuusande behagliga wäsendet. Fru mamma war en dugtig gumma, med knubbiga kinder och liten oppnäsfa. Af det långa hwhita förklädet och den blanka nyckelknippan syntes att hon warit stadd i sina husmoderliga bestyr.

— Herr Stern! presenterade flickan.

— Herr Stern? Jassa, då är herrn son till majoren som bor wid posten sade gumman, fästande sina små bruna glada ögon på sin gäst. Nå då har herrn warit som barn många gånger inne hos oss och köpt snurror och pifkor.

— "Snurror och pifkor?" upprepade Herman och en doft af äfwenhyrets poesj började fördunsta.

— Ja, kors! Nog minns herrn swarfswar Welins, der i gröna huset, hörnhuset med höga trappan? Jag känner så ackurat igen min unge herre. Barndomsthycket sitter qwar i ansigtet. Men war nu god och följ mig in i pappas rum och tag andra kläder, så få wi låta torka de der. Marie der, ställ du i ordning kaffet. Herrn kom just lagom att få warmbröd.

Det gröna huset med höga trappan och swarfswarstykten, ett swängande hjul, alla snurror, kapphåstarne och pifkorna stodo lifligt för Hermans minne och något fanns deri som litet drog honom ned i profsans werld från den roman som den tjuguariga fantasien redan gjort uppräning till. Wamsfell Marie

hade också lemnat rummet och han befann sig ensam med matronan.

Då han återkom iflädd pappa Welins bästa rock, stod midt på golfwet ett inbjudande kaffebord, det hwem som helst skulle låtit sig behaga, isynnerhet då den blänkande kaffepannan lystades af en så täck och artig wärdinna som Marie.

Den unga studenten började slå upp sin språkläda och war helt förwånad öfwer de swar han fick. I Mariens wäsende röjdes en finhet och en sådan finhet som endast godt hjerta med godt hufwud i förening erhålla af en bildad uppfostran.

Det hade också warit det wälmående borgarfolkets lust och glädje att kosta allt hwad de kunde på det enda barnets lärdom och derföre hade hon tillbringat flere år i en god skola, älskad af alla både lärare och kamrater.

Gumman satt bredwid de båda unga, lyfnande med synbart nöje till huru wäl hennes flicka talade och huru artig den wackre herrn war.

Man steg ifrån kaffebordet, kläderna woro redan torra, solen började titta fram och glittra i de mångtusende regndropparne på träd och mark, men Herman satt qwar i god ro midt emot mansjell Marie wid det lilla mahognybordet, beundrande huru flinkt hennes små täcka fingrar förde nålen upp och ned. Han bad henne sjunga, men det wille hon ej; modren förenade sina böner med hans, men förgäfwes. Gumman skulle så gerna welat skritya med sin dotters talang.

— "Nå nå wänta, hon sjunger wäl en annan gång", sade frun och blinkade helt förtroligt. Du skall icke wara så enwis Marie lilla Gudsfelos du kan både

sjunga och spela och mycket annat som wi ha kostat på dig.

Marie rodnade litet och sydde ännu fortare än förr.

— "En annan gång", hwiskade det inom hynlingen. Jag kan således komma åter?

— Efter herr Stern, som sjelf sjunger och har hört så mycket wackerlyd will höra dig, så kunde du wäl sjunga en liten stump, fortfor den enwisa modren.

— Just derföre goda mamma, swarade Marie, att han hört så mycket, förtjenar icke min ofullkomliga sång att höras.

— Det sta du då inte säga min flicka, stråddarmästare Möller — herrn känner wäl Möller? — som har warit utomlands, säger att ingen på sjelfwa theatern der utrikes sjöng så bra och galant som wår Marie; också har det kostat pappa rätt stora penningar.

Marie war synbart förlägen öfwer mammans inblandning, hon sydde på alldeles förtwifladt.

Till hennes lycka, just som gumman ämnade börja en ny harang, hördes en kärva rulla wid grinden.

— Si pappa! sade fru Welin och gick ut att taga mot sin fräntliga gubbe, som i sin stora hatt och blus med pipan i mun såg helt wälmående och treflig ut.

— När herrskapet om detta lilla täcka ställe? frågade Herman för att afbröta thystnaden.

— Min far arrenderar det på flere år, swarade Marie, det lyder under Ekö.

— Sasa. Äro baronens hemkomna ännu?

— Just i går.

— Då kommer jag att ofta wandra denna vägen,

jag är mycket bekant der i huset, sönerna äro mina akademifamrater och goda wänner. Känner mam-seln dem?

— Jag har sett dem wid kyrkan ibland.

— Och fröken Emilie då? Det är ju en bra wacker flicka?

— Mycket wacker! Äfwen henne har jag sett i kyrkan.

Swarfswarmästar Welin kom in helt snarbekant och önsfode gästen wälkommen, började prata om wäder och wind och nyheter från staden, ty att prata war gubbens swaga sida. Sedan han fått bjuda en pipa, kom han sig riktigt i farten och då Herman slutligen fattade sin mössa och wille taga affsed, war det med knapp nöd som gubben wille blifwa af med hans trefliga sällskap.

— Inte har nu herrn så brådt till staden, sade han och stoppade änyo hans pipa. Herrn kan så rasfande många trefliga historier och nog kan jag en hop offå. — Sitt nu ner ändå.

— Tusen tack! Jag måste hem, men får jag så tittar jag wäl hit någon gång.

— Om herrn får? Ja wasferra, håll till godo här, när det behagas, det är en stor heder för oss. Mycket wälkommen! Pipa och tobak finns här alltid.

Herman tog förbindligt affsed af hela familjen som ledsagade honom ut till grinden. Ännu en gång måste han wid gubbens trohjertade handslag lofwa att komma åter.

— En tusan till pojke att wara hygglig och glad, sade swarfswar Welin då sista skymten af Hermans ljusa rock förswann bakom skogswägen. Om du Ma-

rie hade varit en sådan der treflig fyr, det hade ändå varit bra, men bra som det är. Jag tackar vår Herre för hwad wi fått.

— Ja Herren har inte skam af hwad han gifwit, suckade frun. Nog har majorens både heder och glädje för hwad de kosta på den pojken der wid akademien, men nog stryker fyrkarne med att hålla en sådan med kläder och lärdom.

Marie sade intet, så war wanligen fallet, ty genom det att föräldrarne "kostat på henne", hade hon blifwit litet fremmande bland dem och litet sluten med hwad hon tänkte och tyckte, och kände i lusten att hon ej skulle blifwa förstådd, och derföre slöt hon inom sig mycket, en hel liten tankewerld, dit icke en annans blick ännu hade trängt in.

Det warade icke länge innan Herman Stern åter wisade sig i gubben Welins lilla sommarboning.

Han hade ett obefrifligt lätt sätt att göra sig bekant och gick så in på de gamlas idéer, att han ett tu tre war deras afgjorde gunsling, fick komma och gå när han wille och behagade, men hwarje gång han war der antingen kom han ifrån eller skulle till baronens på Ekö.

Marie, som äfwen fann sig wäl i den wackra, glade ynglingens sällskap, kände dock ett wist obehag wid att se hans besök i hennes hem alltid wara en följd af dem till baronens, men huru förhållandet war i verkligheten, det hade ej Herman rätt klart för sig sjelf.

Fröken Emilie nyss kommen från pensionen i hufvudstaden hade fullbordat sin bildning med en utrikes resa. Hon war en wacker, qwick och bortskämd suttonårs flicka, afgudad af far och mor och bröder.

Serman sjöng med henne, läste för henne, red wid hennes sida och war själen i alla de glada upptåg hwarmed den talrikt församlade ungdomen fördröf den wädra sommaren.

Hemma hette det alltid: "Jag skall ut till Ekö." Besöket hos swarfwär Welins hade han berättat alldeles knapphändigt, men nog måste han inom sig medgifwa, att han rätt gerna förnhade detta besök och att Marie war ej allenast en wacker och behaglig flicka, utan äfwen en tänkande, förständig och god warelse.

Fröken Emilies nycker skiftade som wädret, men woro alla förtjusande i de förtjustas ögon och Serman war förtjust, det kunde alla se, det måste han själf medgifwa och likwäl kunde han lika litet förneka den ljuswa känsla som Marie ingaf.

På herregården war en afton stor bal. Allt war ståtligt och muntert, det war fröken Emilies födelsedag man firade och Serman hade skrifwit verser och hållit tal och blifwit tackad dertför med aldra ljuswaste leenden och ord. Han war lycklig som en gud hela dagen och hade bjudit upp Emilie till twenne danser om qwällen, flere wågade han ej lägga beslag på. Och qwällen kom och med den gäster från staden och kringliggande egendommar.

Det händer ofta att en wis slags antipathi finnes mellan unga militärer och civila, att de ej rätt kunna fördraga hwarann. Bland balens kavaljerer framstod onekligen en ung, lång och wacker artilleriofficer i sin blänkande uniform; hans behagliga utseende, hans lätta sällskapston, allt forade honom från första stunden till damernas gunstling och det war med lokande harm som Serman såg denna mustascherade Adonis bestän-

digt wid Emilies sida, såg honom lyckas att wäcka hennes intresse, aflocka henne de gladaste leenden och artigaste uppmärksamhet.

Den andra af de Herman bewiljade danserna war uppspelad. Han närmade sig henne och den wackre Löjtnanten.

— Der ser ni sjelf, sade Emilie och wisade på Herman. Jag är werkligen uppbjuden.

— Och det är andra gången i afton ni lyckliggör samma kavaljer. Ni skall wara rättwis i utdelandet af edra gracer, min fröken. Men kanske har han färskilt gjort sig förtjent af er nåd? sade Löjtnanten swängande sin lorgnette.

— Det är just fallet, swarade Emilie. Herr Stern har hållit tal till min ära och har desutom skrifwit mig de wackraste verser.

— Intet annat än det, det gör wäl hwem som helst till er ära. Och derföre att han skrifwit hwad alla andra tänkt, skall han wara berättigad till twenne danser?

— Just derföre.

— Men om nu jag också skrifwit?

— Ni?

— Men ej wågat framlemna —

— Är det möjligt?

— Ja, det är werkligen så.

— Och ni skulle werkligen wara så blygsam?

— Jag skulle kanske ej warit det, om jag wetat att min belöning blifwit en dans med er; nu är ni ju uppbjuden för hela aftonen.

— Man spelar upp, sade Herman helt otålig wid

att afhöra sin rival och finna att han wisat större blhgsamhet.

— Ni måste wisa mig werferne, sade Emilie, som war smickrad af all slags hyllning.

— Swarföre skulle jag göra det? De tala hjertats språk och det blir så ofta oförstådt.

— Men jag will se dem! Jag ber er derom. Jag får dem ju?

— Om jag får en dans, blott en enda?

— Wasserra! sade Emilie otålig.

— En enda dans då?

— Kanste löjtnanten går att hemta fitt opus medan ni dansar med mig, sade Herman med en förkrossande blick på officeren, som rodnade wid studentens djerfhet och hans öfwerfittareton, men med werldsmannens sansade köld swarade han helt lugn sin häftige medtäflare.

— Jag är ingalunda en af dem som äro angelägna att föra min wara till torgs och är ej angelägen att täfla med födelsedagsrimmare; men om fröken Emilie så befäller, lemnar jag gerna åt henne den lilla lyckönskan jag nedskrifwit.

— Och till belöning, sade Emilie, dansar jag med er och icke med herr Stern. Ni ha båda kommit ihåg mig, jag måste wara rättwis.

— Ert löfte! sade Herman stolt.

— Uppfyller jag en annan gång. Ni finner wäl att jag nu handlar rätt?

Fröken Emilie lade sin hand på löjtnantens arm och wandrade ut i danssalen.

Herman wille qwäfwat af harm och förargelse.

Han störtade utur salen och ned i parken. Sannerligen hade han ansett sin talang att rimma litet såsom ett privilegium uteslutande tillkommande de lärde wid högskolan och wist icke så profant att en wanlig löjtnant skulle ega det. Den unge Apolloföreläsaren hade sunderat i weffotal på sitt qwäde och förstört en half bok papper till konsepter och en hel natts ro till det slutliga utförandet och nu wägade löjtnanten, den oinrigde, från Parnassen så stilske Martisdhyrkaren, säga att hwem som helst kunde smida rim.

Herman styndade framåt med brådstande steg, hwilka af gammal wana riktades åt den wälbekanta stogs- wägen som ledde till swarfwarens lilla landthus. Ju närmare han kom, desto mera lade sig stormen inom honom. Han längtade att träffa den glada okonsflade Marie, han satte henne högst af allt i sin fantasi, kanske äfwen för att något hämnas på Emilie.

Lyst och obemärkt hann han in i förstugan och stannade nu liksom första gången förtrollad af den klara sången från kammaren. Den tjugusande ungdomliga rösten lät nu så wemodigt swärmiskt, det nästan fanns tårar deri och aldrig hade han förr funnit så mycken skönhet i den enkla wisan:

"Om dagen wid mitt arbete är du uti mitt sinn",

"Om natten när jag sofwer är du uti min dröm."

Då Herman plötsligt wisade sig i börren uppsteg Marie, rodnade som en ros och stammade förlägen något om att far och mor farit in till staden.

Så mycket bättre tänkte Herman och kunde ej fullt bemästra den glädje han härwid erfor.

Der stodo de midtemot hwarann de båda unga. Hans blickar öfwerforo med hänförelse den wackra slic-

kans gestalt, hennes sänktes förlägna mot golfwet under det att kindens rosor började brinna allt mera och mera glöddande.

— Ni ber mig icke ens sitta ned Marie. Vill ni då att jag skall gå min väg?

Intet svar.

— Således för ni bort den som wandrat från dans och nöje, blott för att få se er en enda lycklig minut, ni är hård mot er vän Marie och jag skall gå efter jag är så föga välkommen.

Marie slog upp sina blyga ofkyldiga ögon och fäste dem frågande på honom.

— Och ni har werkligen lemnat all lustbarheten derborta för att — för att — komma hit till — oß? stammade hon nästan glad.

— Ja, för att få se er Marie. Säg, skall jag gå? Får jag stanna?

Marie satte sig åter ned. Herman tog detta som ett tecken gynnligt för sig och satte sig på andra stolen wid det lilla sfbordet.

Båda tego en stund. Maries stackars lilla hjerta klappade så wälsamt, att deß slag woro hörbara och handen hwarmed hon försökte föra nålen darrade.

Det war Herman som bröt den plägsamt ljuswa tystnaden.

— Säg mig Marie, bad han. Swem är det som är "uti ditt sinn" om dagen wid arbetet och sedan i nattens dröm? Säg mig det söta Marie?

— Det står så i wisan blott.

— Blott i wisan?

— Ja. Huru så?

— Du sjöng som hade du känt hwad wifans ord talade. Ack, huru lycklig är icke den som får wara i ditt ofskuldsrena sinne och dina drömmar. Hwem får det Marie?

— Ingen!

— Du narras Marie! Säg mig söta, snälla Marie, hwem får det?

Herman hade stigit upp och fattat båda hennes händer och blickade henne in i de klara ögonen.

— Hwem får det? frågade han och tryckte de små händerna intill sig.

Tårarne kommo fram i hennes blickar och glimmade genom de sänkta ögonfransarna.

— Hwem? Säg mig det Marie? bad han och kyfste hennes händer.

— Du, hwiskade det stackars barnet, men slet sig lös och gömde hufwudet i de frigjorda händerne.

— Sag! Tack Marie!

Han kunde ej nog betrakta den barrande flickan.

— Gå nu, gå ditbort igen! bad hon ängsligt. Ack, att far och mor äro berta.

— War icke rädd Marie, sade Herman. Jag skall lyda, jag skall gå, jag skall göra allt hwad du will, söta älskade Marie. Se jag går ju! Säg blott om igen, hwem tänker du på om dagen och i drömmen?

— På — dig. Gå nu, gå!

Herman fattade ännu en gång hennes små mjuka fingrar, ehuru motsträfwiga de woro och kyfste dem ånyo innan han slyndade bort.

Stonen war blid och herrlig, sfogen doftade och fog-

larne sjöngo, och i doft och toner förnam Herman blott en bild, ett ljud: Marie.

Man höll som bäst på att dansa då Herman återkom till Ekö. Han stannade utanför, tveksam att blanda sig in i den stojande mängden, och han hade nog af sina egna tankar, hwilka ännu icke undergått funda förnuftets kallbad, utan blott hysfellsatte sig med den första kärlekens ljuswa orediga dröm.

— Se der är rymmaren! sade en af husets söner och slog drömmaren på axeln. Hwar håller du hus, Herman? Här har jag sprungit och sökt dig öfwerallt. Hwar har du varit?

— Jag har tagit mig en promenad, det är så wacert wäder.

— Är du klok, du? Du springer ju från dans och sällskap ut i wilda skogen; antingen är du litet wriden eller mycket kär, troligen båda delarne. Kom nu in bara, hon har varit rysligt orolig öfwer din frånvaro.

— Hwem?

— Emilie, min syster. Tror du ej att jag begriper?

— Du mistar dig.

— Wist icke. Hon har skickat mig ut att se efter dig, fastän hon naturligtwis ej wille att jag skulle så här berättat det. Kom nu bara in och wisa dig.

Herman blef med halft wäld förb in i salen; han skulle hellre welat stanna derute, ty der tycktes det honom som stode Maries bild bättre för hans fantasi bland blommor och träden; inne i den granna festsalen flydde den bort.

— Hwar har ni hållit hus? frågade Emilie och

flog till Herman med blomsterbuketten. Säg, hvar har ni varit? Nere wid stranden kanske?

— För att se efter om der war djupt nog att dränka mig? sporde Herman leende. Nej, min fröken, jag har gjort en promenad genom den vackra skogen. Nå, har ni fått löjtnantens poetiska fantasier?

Emilie pekade på ett sammanrulladt papper, fästadt i skärpet.

— Vill ni läsa? frågade hon.

— Nå ja! Svarför ej, men är ni discret som tillåter mig?

— Se der, tag dem och läs!

Fröken Emilie smög papperet i hans hand.

— Rors, när jag rätt tänker på saken, har jag en vals ledig, sade hon helt värdsöft.

— Det blir en välkommen öfverraskning för många af de dansande kavallerierne; det vill säga för dem som icke tröttnat sig wid stogs promenad.

Fröken Emilie blef blossande röd. Han wille således icke dansa med henne — och hon hade bittert ångrat sin förörlämpning mot honom, den han själf genom sin ohöflighet mot löjtnanten gjorde något urfäktad i hennes eget tycke.

Herman smög sig bort och gick in i ett rum, skildt från salen; der satte han sig ned och uppwecklade helt likgiltigt löjtnantens poem, men huru förwånad blef han icke wid dess genomläsande! Det war enkelt, behagligt, wida ledigare än hans eget, på hwilket han nedlagt så mycken möda, detta tycktes utan allt slags besvär ha flutit ur pennan.

Den unge mannen satt länge och samlade sina tan-

kar. Förståndet hade vaknat och talade till ungdoms-känslan, så mycket det får och kan tala wid de åren. Han började redan önska det han icke i aften hade gått till swarswar Welins. Hur skulle hans roman med Marie slutas? Men hoppet, som är ungdomens wän, höll fram sin trollspegel, i hwilken alla kanti-gheter synas så jemna, och han förskjönt åter i sin första kärleks dröm.

Gästerna hade nästan förswunnit från den nyh så befolkade boningen. Herman skulle stanna qwar och tänkte begifwa sig in i ett rum, der några af natt-gästerna tömde ännu ett glas med wärdarne och pra-tade wid cigarren. Då han genomgick ett af förma-ken studsade han wid åsynen af fröken Emilie, som, helt trött, ja nästan med en sorgsen mine i sitt täcka ansigte, hade slagit sig ned i en stor hwilstol.

Det lilla gross Herman känt mot henne hade all-deles förswunnit, löjtnantens triumf med poemet hade stämt hans själ wekare och böjd till försoning, han närmade sig Emilie och räckte henne verserne.

— Jag tackar, sade han, de äro i sanning bra, långt bättre än mina. Ni gjorde rätt, fröken Emilie, att belöna honom, jag är en egenkär narr som för-tjenade mitt öde.

Emilie såg ned mot golfwet utan att swara.

— Förlåt mig fröken, fortfor Herman. Wi äro ju wänner som förr, icke sannt? Jag kan i aften omöjligt känna misnöje med någon.

— Swarsföre det?

— Emedan jag känner mig lycklig, mycket lycklig, fröken.

— Lycklig? Och jag känner mig så litet lycklig.

— Ni? Hwad kan ni begära mera? Hela denna glada fest war ju en hyllning för er. Alla fira er. Edra närmaste älska er och wilja göra allt för ert wälbesinnande. Hwad will ni mera?

Emilie drog de långa ljusa lockarne likt en slöja för ögonen, hon wille ej wisa att i dem fanns tårar, men rösten förrådde det ändå.

— Fröken Emilie! Ni gråter? Säg mig hwarföre?

— Ni lär wißt icke bry er derom, ni.

— Jag? So wid Gud! Säg mig, hwad fattas er?

— Det grämer mig — att ni är så nöjd, så lycklig, enligt hwad ni sade.

— Kan det göra fröken Emilie ledsen? Det är åtminstone ej fristligt.

— Ser ni, Herman, hwissade den unga flickan, jag har försökt att förarga er, att reta er; jag wille så gerna, så gerna se er ond på mig. Det är ett troll inom mig som har mig att wilja förarga menniskor. Men jag skall säga er, det är högst så som jag bryr mig om att retas med.

— Det är således en utmärkelse?

— Hwarföre icke? Det är ett bewis på att desja få icke äro mig likgiltiga. Nu wille jag så innerligen gerna göra er ledsen, men ni anser det wara en sådan småsak att ni ej ens fäster er derwid.

— Om jag ej hade fäst mig derwid, skulle jag ej lemnat dansen.

— Och ert sinne blef genast lugnt. Wet ni att löjtnanten skulle blifwit alldeles utom sig, men honom bryr jag mig icke om att förarga, icke ens en sekund. Jag kan ej med honom, lika litet som med de andra.

— Men mig, Emilie? skulle ni vilja sätta mig framför någon af dessa granna uniformerade herrarne?

— Er? Jag skulle vilja reta er så att ni skulle falla på knä för att få mig riktigt god igen.

Emilie rodnade som en ros öfwer de alltför hastigt utspagda orden, och med händerna för det blosfande ansigtet sprang hon ut ur rummet från Hermans förtjusta swar.

Han blickade efter den bortilande sylfiden med lycklig triumfators mine och böjde sig ned och upptog hennes näsduk och löjtnantens verser, dem hon i hastigheten fällde på golfwet.

Underliga woro de tankar som ssysselfatte hans själ denna aften. Han tänkte på Marie, den lilla blyga skogsblomman. Hon förekom honom nästan helgonlik då han mindes hennes blyga ostyldiga tårar, hennes ångest att wara ensam. Skogsblomman hade en doft af renhet och ofskuld som ingaf honom wördnad, det war ett helgerån att andas på deß skära blad.

Emilies tårar tillfredsställde hans fåfänga. Han kände stolthet, icke förebräelse att hafwa framkallat dem. Han tänkte på de många gånger han, då ingen medtäflare war närwarande, rönt flere små hnnestprof af henne, men en stund derefter med harmen kokande inom sitt bröst sett sig alldeles bortglömd då någon annan kommit . . . och nu hade hon sjelf bekänt att hon wille reta honom för att sedan få förlåta . . . hon hade gråtit öfwer hans köld . . . de tårarne föll som olja på egenfärlekens och stolthetens eld.

Emilies fina kammarduksnäsduk betraktades med triumf och värme. Den doftade af parfym, den

var kantad med dyrbara spetsar, den bar hennes namn under en högwälboren krona, hon hade släktat öfwer sitt wackra ansigte dermed — Herman förde den till sina glöbände kinder. Han jemförde den enkla Marie, swarswarn Welins dotter från det gröna trädduset, med den fina eleganta Emilie, dotter till baronen på stora Ekö. Gud wet hwad berusande som låg i den ljufliga, starka wällukten af den aristokratiska näsduken, men rikedomens och lyxens behag förekommo honom wida mera förtrollande än "en foja och ett hjerta."

Hela natten drömde han om båda sina slammor. Än dansade han med den ena än med den andra, men led af sriden mellan de två.

Under strid mellan de båda förswunno de dagar som återstodo Herman innan han skulle återresa till uniuersitetet.

Emilie hade tusende förtjusande nycker och kände i grund den konsten att med rosenbojor fängsla sina lyckliga slafwar. Mången gång då fremmande hade insunnit sig i det friherrliga huset företog sig den unga fröken, antingen drifwen af begäret att plåga den stackars Herman eller också war det någon af det mångskiftande thyckets facetter som gerna upptog den nya bilden, att uppfånga densamma för en stund. Wid sådana tillfällen blef Herman särad och wred, och den tåcka Marie stod för hans tankar som en engel; han tog wägen genom sfogen till den lilla sommarboningen, men sedan den der balaftonen hade han aldrig haft lyckan att träffa henne ensam. Hon thycktes tillochmed undwika hwarje mellan fyra ögon, ty när modren gick

ut, gjorde flickan sig alltid ärende att lemna rummet. Att hon hade honom kär, det förrådde likväl den barrande handen och den höga purpurn på hennes kind då han steg in i rummet.

Ofta hände att Emilie gaf honom en lysande upprättelse för den lidna oförrätten och han glömde allt för henne.

Dagen för vår studiosus' resa war redan utsatt. Föregående afton skulle en publik bal hållas i staden och detta tillfälle kunde ej försummas.

Herman skulle afsläga sitt affedsbesök på Ekö, men styrde färden först till swarfwaren Welins; han wille se Marie och säga dem alla ett hjertligt farwål.

Maries röst ljöd wemodigt ända ut på gården.

— Ah! tänkte Herman. Hon är ensam emedan hon sjunger, det är hennes wana.

Marie war werkligen allena, ifrigt sysselsatt med att sy på en skir hwit klädning.

Hon blef både glad och förlägen öfwer att se Herman och berättade att hennes far och mor woro inresta till staden för att handla en ny mössa åt frun, men att de snart skulle wara åter.

— Sag sitter ned så länge, sade Herman, jag måste nödwändigt säga dem farwål.

— Ni . . . ni skall således resa?

— Ja, i öfwer morgon.

Marie skyndade med sömmen, men tråden gick af gång efter gång.

— Och, när kommer ni åter? frågade hon slutligen.

— Sag wet icke, Marie!

— Jag wet dock hurudan ni kommer åter.

— Hurudan kommer jag då?

— Fvrandrad, herr Stern. Ni skall då ej wilja känna oss mera. Ni kommer åter för att förlofwa er med en rik och wacker fröken, om ni ej redan är förlofwad men är ni det herr Stern, då — må himlen förlåta er att ni någonsin kom i min dröm, att ni lockade mig att bekänna det. Ni har då handlat hjertlöst mot mig, men nedrigt mot er fästmö.

— Jag eger ingen fästmö, Marie. Jag är ingen skyldig min tro. Jag älskar allt det sköna och rena här i werlden och derföre kan jag icke annat än älska dig. Lycklig jag, så länge jag får bo i din ofskuldsrena dröm och får ibland en wänlig hågkomsttanke af dig.

— Hwad skulle ni bry er derom? Så fort jag sagt er farwäl är jag också glömd. Men måhända tänker ni: "den der Marie som war nog ensaldig att tro mig" och ni skrattar deråt kanste?

— Huru har ni fått så dåliga tankar om mig sedan i förrgår?

— Jag skall säga er det, herr Stern. Far kom ut och berättade om att man sagt att ni skulle wara förlofwad med fröken på Ekö, och mor talade sedan så mycket om huru de fina herrarne tro sig kunna handla huru de behaga mot dem som ej äro af deras klaf.

— Och hwad sade Marie?

— Jag förswarade er, men jag kände i mitt hjerta bitterhet mot er. Swarföre skulle ni, om ni derborta egde en wacker fästmö, någonsin besöka oss, hwar-

före skulle ni säga mig hwad ni sagt? Om så är, då är ni den lättfinnigaste person som finnes och hwarje flicka för god åt er.

— Och detta har ni kunnat tro Marie? Då håller ni icke af mig.

Herman wille fatta flickans hand men hon drog den bort och fästade sina allwarliga ögon på honom med en blick så förebrående att han sänkte sin mot golfwet.

— Jag skulle wilja en sak sade Marie med fast röst, nemligen att om ni någon gång, sedan wi sagt hwarann farwål, påminde er mig, det då skedde med aktning och wänskap. War ej annorlunda mot mig nu än ni skulle wara om er fästmo wore närwarande.

Herman fick knappast börja sin förklaring, innan swarfswarens schäs körde in på gården med det wårda paret.

Frun war i början litet sluten och brydde Herman, men blef snart blid igen, då hon hörde hans motsägelser och såg hans artiga sätt.

— Wi ha tänkt of upp på den der balen i morgon, sade hon förtroligt, det är för Marias skull, hon har aldrig warit med om slitt. Tycker icke herr Stern att wi göra rätt deri.

— Jo, wisserligen.

— Men flickungen will inte gerna dit, hon. Hon är rädd för de der förnåma damerna och herrarne, att de skola se snedt på henne, men jag säger, att en ann är så god som en ann och att då pappa ingen fyrk är skyldig utan twärtom har samlat litet, som hon en gång får godt af, så behöfwer man ej skämmas för att wara med folk.

Marie började att wrida sig af och an på stolen; fruns argumenter syntes alltid plåga henne.

— Jag sade henne, fortsfor gumman, der är ju herr Stern, han måtte wäl känna dig så wäl der som här hemma. Nå, inte är det farligt att jag talar om mina egna ord, Marie lilla. Hon trodde, ska jag säga, att det skulle genera herrn att wara bekant med oss.

— Ja, jag trodde så, inföll Marie . . . Och om ni aldrig så höjd upp mig, skulle jag ej dansa med er.

— Ni skulle då förolämpa mig, mamsell Marie. Wi skola icke skiljas som owänner. Nu skall jag sjunga för er, under det ni slutar er klädning.

Herman tog gitarrn och började sjunga

"Litet gnabb ibland

"Skadar intet grand

"Blott man älskar hwarann."

Fru Welin gick ut under sången och Marias blickar blefwo allt mer och mer lugna. Herman såg på henne så hjertligen att hon slutligen glömde allt ondt om honom som bott i hennes hjerta och sjöng med:

"Kärlek och tro

"smeka det till ro,

"smeka det till ro helt snart."

Det war fent då Herman kom till Ekö. Fröken Emilie wiste icke om hon wille fara på balen, ehuru både Herman och ett par andra unga herrar sökte öfwertala henne dertill. Slutligen sade hon att det kanstef kunde roa henne att se huru de små mamsellerna hoppade, och hon lofwade komma.

Societetsfalen i den lilla goda staden war bländande ljus och orkestern började stämma. Fruarne

sutto i stel parad fring wäggarne och de unga damerne stodo med hoppfulla, men klappande hjertan i en flock wäntande på hwad som komma skulle.

Då Herman trädde in, bemärkte han genast Emilie, bländande wacker i sin dyrbara baldrägt och redan omgifwen af ett halft dusin uniformer. Hon helsade temligen liknöjdt på den unge studenten. Han styrde sina steg ned åt salen, der han såg Marie sitta bredwid sin mor, som såg helt betungad ut af den owanliga stäten att bära sidentklädning och mössa med blommor i; gubben Welin, lika fremmande i sin swarta frack och papperstyswa hwita halsduk, stod, oupphörligt borstande sin hatt, bredwid fru och dotter; tillochmed lilla Marie syntes beswärad, ja, hon war nästan blek, ehuru hon bordt inhemta af sin spegel att hon war rätt intagande i den nya hwita klädningen, utan alla andra prydnader än en bouquette hwita rosor wid skärpet.

Musiken började.

Herman gick att söka sig vis-à-vis och sedan bugade han sig för fröken Emilie, som sade honom att han kom för sent.

Marie darrade då Herman styrde sina steg åt den sida, der hon satt. Han bugade sig artigt och bad henne dansa med sig. Fru Welin såg mäktigt belåten ut och slötade dotterns klädning under förebräelse att hon satt sig och ej stått som de andra.

Herman förde sin dame längst fram på premier, der han dansade emot sin rival, artilleristen, som dansade med Emilie.

Wisserligen war Marie litet förlägen i början, men Hermans wänliga ord, den wackra musiken och

den glada skaran verkade snart behagligt på hennes sinnesstämning; hon swäfwade lätt som en fjäril fram på det blanka golfwet, och mången blick följde den täcka, men för de flesta obekanta danseriskan.

När dansen war slut och Marie åter på sin plats, ropade Emilie Herman till sig och frågade med hwem han hade dansat.

— Med mamsell Welin, blef swaret.

— Mamsell Welin? Swar är hon kommen ifrån?

— Hennes far är swarsware här i staden.

— Justement, sade Emilie leende och wiftade med den granna solfjädern, han lagar paraplyer och parapfoller. Nå, hon swängde ju lika lätt och fort som en af sin pappas snurror och är lika smal och nått som en af de grannaste dockorna i hans marknadsstånd . . . Rätt söt är hon. Swar har ni gjort hennes bekantskap?

— I hennes hem.

— Hade ert paraply gått sönder?

— Nej; händelsen förde mig dit och jag fann dem wara goda, enkla och wänliga menniskor. Flickan är rätt täck och dansar som hade hon öfwat sig i de största salonger.

— Ah, jag påminner mig, utropade Emilie leende, de arrendera en liten lägenhet under Ekö. Ni har träffat henne under ebra många botaniska exkursioner, det är en liten Linnea från skogen.

— Som wägar stiga fram bland de ädla, högfnämna rosorna, inföll Herman. Ni har annars rätt min fröken; hon är en blyg Linnea.

— Lycka till, herr amatör! hwistade Emilie, i det hon gaf handen åt en bugande kavaljer.

Herman tycktes ha bringat Marie god tur. Hon war ständigt uppe i dansen och såg strålande glad ut. Aldrig hade hon haft så roligt och känt sig så nöjd, och behagligare sinnesstämning kan kanske icke gifwas, än den en ung flicka erfar då hon wet med sig att hon är wäl klädd och omtyckt och får dansa hela aften; finnes det då på balen någon särskild som hon intresserar sig för, då är behaget fullkomligt och man känner nöje af att weta hans smak gillad af andra.

Emilie war icke oförsonlig denna sista aften. Hon besinnade sig och öfwertryckte sig sjelf att någon tåflan ej kunde uppstå mellan henne och swarfswaren Welsins dotter. Hon sade Herman, att då han skref till hennes bröder, skulle han ej glömma att helsa till henne.

Innan balen war slut lemnade Emilie dansen för att resa hem med sina föräldrar.

Herman följde henne ut i tamburen och hjälpte henne med påklämningen. Då han skulle swepa kappan kring henne, kom han oförstigt att widröra en af de praktfulla höggröda cameliorne som prydde hennes hår; den föll ned på golfwet och hon sparkade bort den med sin lilla sidenbeklädda fot, men Herman tog upp den och bad att få behålla den.

— Den är ju utan stjelf, sade Emilie. Ni kan ej sätta den i knapphålet, men will ni som min ridbare bära mina färger, så se der!

Emilie drog en juwelsnål ur skärpet och fästade den stjelflösa blomman på studentens frack.

Ända ned till wagnen och till sista affsedet tryckte den wackra flickan hans hand i sin . . . Han kände den handtryckningen ännu sedan den friherrliga wagnen rullat bort.

Ännu skulle Herman dansa en dans med Marie innan balen tog slut. Han fann henne lika blygsam, lika enkel som alltid, ehuru hon säkert ej kunnat undgå att finna huru omtyckt hon war af alla.

Hermans syster hade talat med henne, berättade hon och sade huru wänliga de warit emot henne och huru älsfwärda hon fann dem.

Swarfwar Welins, som icke egde annat ekipage än den hemgjorda schäsen, skulle lemna balen till fots. Herman ledsagade dem till det gröna hörnhuset.

Han hade hela aftonen bedt Marie om en af de hwita rosorna från hennes bouquet, men hon hade rodnande afflagit hans bön; nu wågade han framställa den till hennes mor, och fru Welin, alldeles betagen i aftonens nöjen och Maries triumf, sade att hon tyckte att Marie ej borde neka något sådant som att gifwa en gammal wisnad blomma åt den, som warit så artig mot henne.

— Ge den hela rustan om herrn will ha den fortsatte hon. Hade herr Stern ej öwertalat dig i går, så hade du ej gått på balen, nej, bewars — du tycker att pappa skall ha kostat på dig så mycket, utan att folk skulle få se att du wet ut och in på dig.

— Marie bröt af en liten anspråkslös blomma och gaf den åt Herman.

— Huru dags reser ni i morgon?

— Jag har beställt hästen klockan sex, svarade Herman.

Man var wid porten af Welinstra huset. Gubben och gumman skakade trohjärtadt hand med den unge herrn och tackade honom för sammanvaron.

Marie sade intet. Hon widrörde lätt den framräckta handen och skyndade in.

Herman inlade omsorgsfullt sina minnen från balen. Den lilla halst förwignade rosenknoppen doftade ännu starkt . . . camelian war frisk och saftig, någon wällukt hade den aldrig egt, juwelnålen gnistrade mot ljusskenet . . . han tänkte på Emilies wackra nyckfulla hufwud och de gyllne hårflätor som rosen hade prydt, han tänkte på Mariens ofsyndiga hjerta, wid hwilket rosen wisnat.

Då Herman nästa morgon förde öfwer den lilla stadens folktona gator, såg han upp till wåningen i det stora stenhus, hwari barons från Ekö hade sitt stadsqvarter. För de flesta fönsterne woro gardinerne nedfällda, i ett låg Emilies rosenröda sidenmantilj och solfjädern.

I Welinstra werkstaden surrade hjulet och i ett fönster sutto gumman och hennes dotter . . . båda helsade och winkade affsed åt den bortfarande.

Ett år efter Hermans sommarwistelse i föräldrahemmet flyttade hans föräldrar till hufwudstaden, han återsåg ej sitt barndomshem förrän månet år gått om med alla sina werlingar.

Student Herman Stern war nu en lärd professor. Han hade haft många flammor, men war likwäl en gammal ungarl med kal hjesa och gulblek kind.

Verlden sade att han egde ära och lärdom, att han lefde för vetenskapen, att hon war hans brud om så war, ej gjorde hon honom lycklig — hans största lycka tycktes ligga i den kärlek hwarmed de unga wid lärosätet slöto sig till honom, de kände att under den dekorerede fracken klappade ett varmt och rent barnhjerter och i det fridsfulla milda anletet stod tydligt att läsa, att han war deras vän och älskade ungdomsskaran.

Händelsen förde professor Stern till den lilla wänliga staden, der alla firade den utmärkte mannen.

Emilie fanns der ännu, gift med f. d. artilleri-officern, numera länets guvernör. Hon hade åldrats mycket, men sökte ännu att genom toilletens tillhjälp fasthålla den flyende ungdomen. Hennes äktenkap war barnlöst; dock war hennes tid fullt upptagen af tillställningar och lustbarheter; hon bestyddade konster och vetenskaper och gällde för ett lärdt och öfvermåttan bildadt fruntimmer.

Swarfwaren Welins gröna hörnhus war förswunnet och i dess ställe reste sig ett wackert stenhus, hvars egare war en rik fabriksägare, salig gubben Welins måg.

"Herrskapet bo på landet", hade man svarat på professorn sökte dem.

Guvernörens gaf en stor middag för den resande på Ekö.

Friherrinnan samtalade med den lärde gästen om konst och litteratur. Det djupsinniga samtaleet roade honom föga, ty war professor war en man som ej fästade sig wid annat än det enkla, det sanna både i lifwet och i konsten; han älskade mera en enkel wisa än den grannaste bravur-aria, mera en ringa blomma

än ett helt orangeri. Hans botanik hade gjort hans lynne hjertligt och barnafrent, och rent bör hvarje hjerta blifwa som får blicka in i naturens rife.

Efter måltiden förde den artiga wärdinnan sin gäst omkring i parken för att wisa sin mans kostbara anläggningar. Professore talade om flydda tider, om balen på Ekö, om balen i staden. . . . Friherrinnan syntes ha glömt mycket af det hon benämnde deras "barndomslekar", hon beundrade professorns minne.

— Och jag eger ännu den wisna blomman qwar, sade han, för att bewisa henne att han glömt ingenting.

— Ah, ni måste ha ett stort herbarium, herr professor, swarade den förnäma damen, leende. . . . Har ni någon Linnea också. . . . På den der balen war ni alldeles betagen i den der lilla mansfjell Welin. . . . Har ni sett henne?

— Nej, hon lär bo på landet.

— Helt nära här intill. Hennes man, en fabriker — tror jag — har köpt den der lilla lägenheten, som de förre hyrde, och der byggt sig en temligen wacker bostad. . . . Ni bör lyckliggöra dem med ett besök.

— Jag skall så.

— Werkligen? Jag tror uppriktigt att ni blott embarasferar dem.

— Jag will dock försöka.

Talrika gäster från staden infunno sig. Professore lemnade Emilie att sköta sin pligt som wärdinna och begaf sig på den wälkända wägen genom skogen.

Han tyckte sig känna hvarje träd, hvarje mossig sten i den swala skogen. Underliga tankar bodde inom honom. Emilie war i grund densamma: samma

nyckfulla väsen. "Hon wille ej minnas", sade han inom sig, hon är som camelian: en prattblomma. En qwinna utan hjerta är som en blomma utan luft, hon är en grann Camelia, men en enkel Vinnea är mig mera dyrbar.

Kring den täcka villan slöt sig en wacker inhägnad och rika planteringar . . . det lilla stället war till oigenkännelighet försköndt.

I den öppna verandan satt en fyllig, ännu ungdomlig qwinna och arbetade under det att en stojande barnstara lekte kring en stark, kraftfull man, som wid grindens öppnande stannade med leken och gick emot den kommande.

Professorn sade sitt namn och snart räddtes honom wärdens hand till ett redligt handslag.

— Maria, skynda dig hit hustru, så får du se hwem som besöker oss, ropade han.

Maria kastade sömmen bort och gick fram till männen. Hon war glad öfwer återseendet och hon dolde icke sin glädje.

Den fina, spensliga Marie Welin war nu en wacker, något korpulent matrona med glada wälwilliga drag. Hon skyndade att wisa sina små, att föra sin käre gäst omkring. Hon berättade honom huru hon af tidningarne sett honom berömmas, huru det gjort henne glädje och huru ofta hon talat med sin man om honom.

Maries make war en wänlig, frifinnad och bildad man, med hwilken professorn snart fann sig wäl.

— Jag tror att professorn war hennes första flamma, sade fabrikören strattande; nu har jag längesedan slagit både professorn och andra ur brädet.

Sedan man slagit sig till ro i verandan och Marie utburit pipa och glas till herrarne, började hon muntert språka med professorn; hon talade om sina aflidna föräldrar och allt som passerat, om sin man, sina barn och den samma enkla lycka som blifwit hennes lott.

Han skulle gerna ha suttit der hela aftonen hos de glada, enkla menniskorna, men han måste wända åter till Ekö, dit man bjudit folk från hela trakten.

Fabrikören följde med genom skogen. Churu så föga bekanta, hade de båda männen rätt mycket att tala om. Professorn lofwade att blifwa deras gäst ett par dagar.

När det ljusskimrande Ekö låg framför dem, tog fabrikören afsked och tillade skämtande: "Jag är ej jaloux, min Marias kärlek känner jag. Kom snart till oss."

Professorn fortsatte wägen fram under tankar på Camelian och Linnean. Han hade en gång tvekat i walet mellan dem båda och walt ingen, men hwem som bäst war wärd ett hjerta, det kände han nu. För Emilie kände han ej ens intresse, för Marie en innerlig wänskap, och denna kan ega samma egenkap som den gamla kärleken: "att icke rosta"; och en kärlek, hvars föremål är den wärd, blir efter tidernas lopp — en warm wänskap. . . . Han hade flammat för mången, dessa båda woro de första, och det första eger ofta för minnet ett särskildt intresse. Den gamle professorn gjorde sina reflektioner öfwer det mångskiftande menniskohjertat, och resultatet deraf war: att det blir sällan werklighet af studentens flammor.

Marie
un-
offi-
sina
es lett.
bes de
en l'ite
siga
tula
ett por
es fa-
aloux,
l' en.
ir ps
etat i
sven
a. For
a inure
four den
s. suora
opp -
re mite
e eger
de pro-
sifian-
t det

Preis: 40 penni.
= 25 öre.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

